Rok V.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 1. Warszawa, dnia 15 stycznia 1936 r.

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

TREŚĆ:

1.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 grudnia 1935 r.

o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu wyznacza corocznie w drodze rozporządzenia na czas od 1 października danego roku do 30 września roku następnego (okres kampanijny) ogólny kontyngent wewnętrzny cukru, t. j. ogólną ilość cukru, jaka może być wprowadzona przez cukrownie na rynek wewnętrzny z produkcji tego okresu kampanijnego, na który kontyngent jest wyznaczony, za opłatą podatku spożywczego od cukru według stawki, przewidzianej w przepisach podatkowych dla cukru kontyngentowego, sprzedawanego w kraju.

(2) Ogólny kontyngent wewnętrzny będzie wyznaczany w wysokości przewidywanego zbytu na rynku wewnętrznym, z uwzględnieniem remanentów cukru z kontyngentów wewnętrznych według stanu w cukrowniach z dnia 30 września ostatniego zakończonego okresu kampanijnego.

Art. 2. (1) Za podstawę przy podziale ogólnych kontyngentów przyjmuje się rejony produkcji, obejmujące jedną lub więcej cukrowni łącznie z gospodarstwami rolnemi, plantującemi dla tych cukrowni buraki cukrowe.

(2) Minister Skarbu w drodze rozporządzeń, wydawanych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu, będzie określał rejony produkcji, zaliczając równocześnie cukrownie do poszczególnych rejonów.

Art. 3. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona corocznie w drodze rozporządzenia podziału ogólnego kontyngentu wewnętrznego na kontyngenty rejonowe.

(2) Jeżeli ogólny kontyngent wewnętrzny, wyznaczony na dany okres kampanijny, będzie równy lub niższy od ogólnego kontyngentu wewnętrznego z poprzedniego okresu kampanijnego, to całość wyznaczonego kontyngentu, po potrąceniu kontyngentów tych cukrowni, które utraciły prawo do udziału w kontyngentach rejonowych oraz tych, o których mowa w art. 4 ust. (1) lit. b), zostanie podzielona stosunkowo do rejonowych kontyngentów wewnętrznych z ostatniego okresu kampanijnego z uwzględnieniem przepisu art. 7 ust. (2).

(3) Nadwyżka wyznaczonego ogólnego kontyngentu wewnętrznego ponad ilość, o której mowa w ust. (2), będzie dzielona pomiędzy rejony produkcji przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu, w myśl przepisów, wydawanych przez Radę Ministrów na okresy nie krótsze, niż 5 kolejno po sobie następujących okresów kampanijnych.

(4) Niezależnie od przepisów, zawartych w ust. (2) i (3), kontyngenty rejonowe ulegać będą zmianom, wynikającym ze zmian w określaniu rejonów produkcji i zaliczaniu cukrowni do poszczególnych rejonów (art. 2 ust. (2)).

Art. 4. (1) Do udziału we właściwych kontyngentach rejonowych są uprawnione: a) cukrownie czynne w okresie kampanijnym, poprzedzającym okres, na który kontyngent jest wyznaczany, oraz b) cukrownie nieczynne w tymże okresie, w przypadkach, które określa Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w drodze rozporządzenia.

(2) Przyznanie uprawnienia do udziału w kontyngencie rejonowym cukrowniom, nieposiadającym uprawnień do udziału w kontyngentach, może nastąpić tylko o tyle, o ile Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona odpowiedniego przydziału z nadwyżki ogólnego kontyngentu wewnętrznego, o której mowa w art. 3 ust. (3).

Art. 5. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona corocznie w drodze rozporządzenia z rejonowych kontyngentów wewnętrznych prowizorycznego przydziału kontyngentów cukrowniom, uprawnionym do udziału w kontyngencie rejonowym.

(2) Do przydziału, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy art. 3 ust. (2) i (3).

(3) Cukrowniom, którym w myśl art. 4 ust. (2) zostaną przyznane uprawnienia do rejonowego kontyngentu wewnętrznego, kontyngenty prowizoryczne na pierwszy okres kampanijny wyznaczy Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu według swego uznania.

(4) Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do cukrowni, o których mowa w art. 4 ust. (1) lit. b).

(5) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może, poczynając od kampanji 1941/42, zmieniać co lat 3 według swego uznania wysokość udziałów poszczególnych cukrowni w kontyngentach rejonowych, niezależnie od przepisów, zawartych w ust. (1) — (4) artykułu niniejszego.

Art. 6. (1) Jeżeli do dnia 1 marca cukrownia nie zawiadomi Ministerstwa Skarbu, iż zakontraktowała buraki w ilości odpowiadającej przyznanemu jej udziałowi w rejonowym kontyngencie wewnętrznym z zachowaniem przepisów art. 17, Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu zadecyduje o całości lub części kontyngentu, odpowiadającej ilości niezakontraktowanych buraków, według swego uznania.

(2) Jeżeli jednak cukrownia w terminie do dnia 1 marca zawiadomi, iż zaproponowała plantatorom na obowiązujących ją warunkach (art. 17) zawarcie umów o pełną ilość buraków, wynikającą z przydzielonego jej kontyngentu, a niezakontraktowanie przez nią odpowiedniej ilości buraków nastąpiło wskutek niepodpisania przez plantatorów zaproponowanych im umów, to w przypadku, gdy przydzielony cukrowni kontyngent: a) nie został pokryty w części, cukrownia zatrzymuje niepokrytą część kontyngentu i może przydzielić ilość buraków, wynikającą z tej części kontyngentu, innym plantatorom, gdy zaś b) nie został pokryty w całości, to kontyngent ten ulega stosunkowemu podziałowi pomiędzy wszystkie pozostałe cukrownie z tem zastrzeżeniem, że cukrownie te przydzielą plantatorom ilość buraków, odpowiadającą przydzielonemu tą drogą kontyngentowi.

(3) Zmiany, wynikające z zastosowania ust. (1), nie mają wpływu na przydział prowizorycznych kontyngentów rejonowych w następnym okresie kampanijnym.

(4) Kontyngenty wewnętrzne, przyznane poszczególnym cukrowniom prowizorycznie w trybie art. 5, zostaną uznane przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu za ostateczne na dany okres kampanijny po otrzymaniu przez Ministerstwo Skarbu zawiadomienia cukrowni o zawarciu pomiędzy cukrowniami i plantatorami odpowiednich umów w sprawie wy-

produkowania, dostawy i odbioru buraków oraz zapłaty za nie w danym okresie kampanijnym w takiej ilości, jaka odpowiadać będzie przydziałom prowizorycznym; zawiadomienia te powinny być przedstawione Ministerstwu Skarbu do dnia 31 marca pod rygorem, iż Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu będzie mógł orzec utratę przez cukrownię prawa korzystania w danym okresie kampanijnym z odpowiedniej części kontyngentów.

(5) Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia postanowić, iż składane Ministerstwu Skarbu przez cukrownie zawiadomienia, o których mowa w ust. (1), (2) i (4), mają być potwierdzane przez organa kontroli skarbowej.

(6) W razie stwierdzenia, iż zawiadomienia, o których mowa w ust. (1), (2) i (4), nie odpowiadały rzeczywistości, Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może pozbawić cukrownię w całości lub w części prawa do udziału w kontyngencie rejonowym.

Art. 7. (1) Na wniosek interesowanych cukrowni Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może pzrenosić na warunkach przez siebie ustalonych udziały tych cukrowni w kontyngentach rejonowych.

(2) W przypadku, o którym mowa w ust. (1), ulegają odpowiednim zmianom udziały właściwych cukrowni w kontyngentach rejonowych, a jeżeli przeniesienie udziału nastąpiło pomiędzy cukrowniami, należącemi do różnych rejonów, odpowiedniej zmianie ulegają również kontyngenty właściwych rejonów.

Art. 8. (1) Cukrownie obowiązane są zatrzymywać w swych magazynach zapas cukru, potrzebnego na przypadek, gdyby kontyngent wewnętrzny okazał się niewystarczający do pokrycia potrzeb rynku wewnętrznego.

(2) Wysokość tego zapasu, obliczaną według jednakowego dla wszystkich cukrowni stosunku procentowego do kontyngentów wewnętrznych, wyznacza w drodze rozporządzenia na poszczególne okresy kampanijne Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

(3) Minister Skarbu może:

a) przenosić w miarę potrzeby cukier zapasowy do kontyngentu wewnętrznego, lub zwalniać od obowiązku zatrzymywania tego cukru w cukrowni,

b) zezwalać na zatrzymywanie zapasów cukru, o których mowa w ust. (1), przez jedną cukrownię wzamian za inną.

Art. 9. (1) Wyznaczenie na następny okres kampanijny ogólnego kontyngentu wewnętrznego i wysokości zapasu cukru, o której mowa w art. 8 ust. (2), określanie rejonów produkcji i zaliczenie cukrowni do poszczególnych rejonów, podział ogólnych kontyngentów pomiędzy rejony produkcji oraz prowizoryczny podział kontyngentów rejonowych pomiędzy cukrownie nastąpi w terminie do dnia 15 grudnia każdego roku.

(2) Ostateczny podział kontyngentów rejonowych pomiędzy cukrownie nastąpi w terminie do dnia 20 kwietnia każdego roku.

Art. 10. Cukier kontyngentu wewnętrznego, niewywieziony z cukrowni w okresie, na który kontyngent został przyznany, może być przez cukrownię wprowadzony do spożycia w kraju w następnych okresach.

Art. 11. Minister Skarbu może zezwolić na wywóz cukru z jednej cukrowni na rachunek odpowiedniego kontyngentu, posiadanego i mającego pokrycie w cukrze w innej cukrowni.

Art. 12 Minister Skarbu jest uprawniony do wydawania rozporządzeń:

a) normujących warunki zaliczania cukru surowego na pokrycie kontyngentów i zapasów cukru, o których mowa w art. 8, oraz określających stosunek przeliczenia cukru surowego na cukier biały,

b) normujących warunki, którym powinien odpowiadać cukier, wprowadzany do obrotu, oraz jego opakowanie.

Art. 13. Cukier, sprzedawany na cele niepodlegające podatkowi spożywczemu, nie ulega zaliczeniu na kontyngent wewnętrzny.

Art. 14. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w miarę potrzeby ograniczać w drodze rozporządzeń wywóz cukru zagranicę przez kontyngentowanie tego wywozu i wyznaczanie według swego uznania udziałów poszczególnych cukrowni w kontyngencie wywozowym.

Art. 15. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w drodze rozporządzeń:

a) określać cenę cukru na rynku wewnętrznym,

b) określać warunki dysponowania przez cukrownie cukrem, nieobjętym kontyngentem wewnętrznym,

c) ustanawiać w miarę potrzeby specjalne opłaty, nakładane na cukrownie na cele, związane z gospodarką cukrową.

(2) W razie ustanowienia opłat, o których mowa w ust. (1) lit. c), Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu określi przeznaczenie funduszów utworzonych z tych opłat, oraz wa-

runki i zasady korzystania z tych funduszów, a także ustanowi zarząd wymienionemi funduszami i wyda regulaminy dla zarządzania temi funduszami.

Art. 16. (1) Opłaty, o których mowa w art. 15 ust. (1) lit. c), mogą być ściągane przez władze skarbowe w trybie, przewidzianym dla podatków państwowych.

(2) Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia zarządzić pobieranie tych opłat łącznie z podatkiem od cukru.

Art. 17. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w drodze rozporządzeń wprowadzić obowiązek zawierania umów zbiorowych ogólno-państwowych lub rejonowych pomiędzy cukrowniami lub związkami cukrowni z jednej strony, a związkami plantatorów buraków cukrowych z drugiej.

(2) Jeżeli rozporządzenie nie wprowadzi innych przepisów, to umowa zbiorowa ogólno-państwowa wiąże wszystkie cukrownie i wszystkich plantatorów, umowa zbiorowa rejonowa — cukrownie i plantatorów danego rejonu, a postanowienia umów indywidualnych mniej korzystne dla plantatorów niż postanowienia umowy zbiorowej z mocy samego prawa ulegają zastąpieniu przez odpowiednie postanowienia właściwej umowy zbiorowej.

(3) Umowa zbiorowa powinna przewidzieć, że spory wynikające z niej i z umów indywidualnych, których dotyczy umowa zbiorowa, będą oddane pod rozstrzygnięcie komisji rozjemczej. Jeżeli przepisy dekretu niniejszego i rozporządzenia, które wyda Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu, nie postanowią inaczej, do komisyj rozjemczych, trybu postępowania w sprawach przed temi komisjami i wykonalności ich orzeczeń, stosuje się odpowiednie przepisy kodeksu postępowania cywilnego o sądach polubownych.

(4) Przepisy, o których mowa w ust. (1), określą szczegółowo tryb zawierania umów zbiorowych.

(5) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może nakładać na cukrownie obowiązek kontraktowania pewnej części buraków u określonej kategorji plantatorów, z uwzględnieniem w szczególności interesów gospodarstw wiejskich, powstałych z parcelacji obszarów, na których przed parcelacją były plantowane buraki cukrowe.

Art. 18. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu jest uprawniony do wydawania w drodze rozporządzeń przepisów, normujących przeprowadzanie kontroli nad przestrzeganiem przepisów dekretu niniejszego oraz rozporządzeń wydanych na jego podstawie.

Art. 19. (1) Do przestępstw, polegających na naruszeniu przepisów dekretu niniejszego, stosuje się przepisy ustawy karnej skarbowej.

(2) Kto narusza przepisy, zobowiązujące cukrownie do zatrzymywania w swych magazynach określonych ilości cukru, podlega karze w wysokości 100 złotych od każdych 100 kg brakującego zapasu cukru. Każde rozpoczęte 100 kg uważa się za pełne.

(3) Przepisu ust. (2) nie stosuje się, o ile chodzi o ubytki cukru, niepodlegające opodatkowaniu w myśl przepisów o podatku spożywczym od cukru.

(4) Karze, wymienionej w ust. (2), podlega przedsiębiorca cukrowni, który przekroczy wyznaczone kontyngenty wywozowe (art. 14).

(5) Kto sprzedaje cukier po cenie wyższej od ustanowionej w myśl przepisów art. 15 ust. (1) lit. a), podlega karze w wysokości od 50 do 100-krotnej żądanej lub pobranej różnicy ceny.

(6) Kto narusza przepisy art. 12 i 15 ust. (1) lit. b) i rozporządzeń, wydanych na ich podstawie, oraz przepisów, o których mowa w art. 18, podlega karze pieniężnej do 50.000 zł.

Art. 20. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu:

a) ustali w drodze rozporządzenia według swego uznania ogólny kontyngent wewnętrzny cukru na okres kampanijny 1935/36 oraz wysokość zapasu cukru, którą w tym okresie cukrownie obowiązane będą w myśl art. 8 zatrzymywać w swych magazynach;
b) dokona w drodze rozporządzenia, według swego uznania i niezależnie od uprawnień, wynikających dla cukrowni z dotychczasowych przepisów prawnych, podziału kontyngentu wewnętrznego, wyznaczonego w myśl pkt. a) na okres kampanijny 1935/36, bezpośrednio pomiędzy te cukrownie, które przystąpiły do produkcji cukru w tym okresie.

(2) Ilości cukru, podlegające podatkowi spożywczemu, wprowadzone przez poszczególne cukrownie do obrotu (wydane z cukrowni) w okresie od dnia 1 października 1935 r., zaliczone będą tym cukrowniom na kontyngent wewnętrzny, wyznaczony im w myśl ust. (1) artykułu niniejszego. Przepis ten nie będzie stosowany do cukru, wypuszczonego z cukrowni z remanentów kontyngentu zasadniczego, pozostałych cukrowniom w dniu 30 września 1935 r.

(3) Uprawnienia do udziału w kontyngentach wewnętrznych tych cukrowni, które nie były czynne w okresie kampanijnym 1934/35 oraz tych, które do dnia wydania rozporządze-

nia, o którem mowa w ust. (1) lit. b) artykułu niniejszego, nie przystąpiły do produkcji cukru w okresie kampanijnym 1935/36, uznaje się za wygasłe.

(4) W ciągu dwóch tygodni od dnia wejścia w życie dekretu niniejszego Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu wyznaczy w drodze rozporządzenia i według swego uznania ogólny kontyngent wewnętrzny na okres kampanijny 1936/37, ustali rejony produkcji, zaliczy cukrownie do poszczególnych rejonów, a także dokona podziału ogólnego kontyngentu wewnętrznego pomiędzy rejony produkcji oraz prowizorycznego podziału kontyngentów rejonowych pomiędzy cukrownie, którym będzie przysługiwało prawo do udziału w kontyngentach rejonowych w myśl przepisów dekretu niniejszego.

(5) Część ogólnego kontyngentu wewnętrznego, wyznaczonego w myśl ust. (4) na okres kampanijny 1936/37, nieprzekraczającą 90.000 q cukru białego, Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może zarezerwować do osobnego podzielenia pomiędzy rejony i cukrownie według swego uznania. Podział ten powinien nastąpić w terminie do dnia 1 marca 1936 r.

(6) Przydziały kontyngentów wewnętrznych poszczególnym cukrowniom w okresach kampanijnych 1937/38, 1938/39, 1939/40 i 1940/41 zostaną dokonane stosunkowo do przydziałów z okresu kampanijnego 1936/37. Przepis ten nie dotyczy nadwyżki kontyngentu wewnętrznego, o której mowa w art. 3 ust. (3).

Art. 21. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 22. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22 lipca 1925 r. o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 630) w brzmieniu nadanem ustawą z dnia 5 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 770) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 818).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Marjan Zyndram-Kościałkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski.*

(Dz. U. R. P. z 4.XII.35 r. Nr. 88, poz. 548).

2.

PISMO MINISTRA ROLNICTWA i REFORM ROLNYCH

Nr. BP. XI-7/2 z dnia 16 maja 1935 r.

o zmianach w terytorjalnej właściwości komisarzy ziemskich na obszarze wojew. pomorskiego.

Wprowadzam w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych następujące zmiany w terytorjalnej właściwości komisarzy ziemskich, ustalonej w pismie Ministerstwa z dnia 6 grudnia 1933 r. Nr. BP. A. IV-1/13 — Dz. Urz. M. R. i R. R. z 1934 r. Nr. 5, str. 107:

Siedziba komisarza (podkomisarza) ziemskiego	Powiaty objęte właściwością komisarza ziemskiego
Chojnice	chojnicki i sępoleński
Świecie	świecki i tucholski
Starogard	starogardzki i tczewski.

Proszę Pana Wojewodę o wydanie odpowiednich zarządzeń i powiadomienie mnie o ich treści.

Minister
(—) Jul. Poniatowski.

Otrzymuje P. Wojewoda w Toruniu.

3.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. P. XXVI. 1/2509/35 z dnia 23 listopada 1935 r.

w sprawie hipotekowania orzeczeń z art. 61 i aktów nadawczych.

Uważając, że ze względów praktycznych najbardziej pożądaną formą regulowania tytułów własności na rzecz uczestników przebudowy ustroju rolnego jest ujawnianie ich w oddzielnych księgach hipotecznych, Ministerstwo zamierza zamówić nową partję ksiąg hipotecznych, które byłyby do tego odpowiednio przystosowane.

Do czasu przesłania Urzędom Wojewódzkim nowych ksiąg hipotecznych, przeznaczonych dla pojedyńczych działek (gospodarstw) winny Urzędy uruchomić akcję hipotekowania orze-

czeń przewłaszczeniowych z art. 61 ustawy o wykonaniu reformy rolnej oraz aktów nadawczych, wykorzystując znajdujące się w ich posiadaniu zapasy ksiąg, rozesłanych uprzednio w następujących ilościach:

Urząd Wojewódzki	Księgi	
	mniejsze	większe
Warszawski	270	30
Łódzki	75	10
Kielecki.	1.125	125
Lubelski	330	30
Białostocki	200	20
Wileński	990	110
Nowogródzki.	520	50
Poleski	645	65
Wołyński	1.360	145

Pragnąc, ażeby akcja ujawniania tytułów własności rozwijała się w sposób jednolity na terenie wszystkich Urzędów Wojewódzkich, Ministerstwo zarządza, co następuje:

1) W pierwszym rzędzie Urzędy Wojewódzkie winny ujawniać akty nadawcze i orzeczenia przewłaszczeniowe z art. 61, wydane dla nabywców działek rolniczych samodzielnych.

2) Akty nadawcze osadników wojskowych należy nadal ujawniać w oddzielnych (mniejszych) księgach hipotecznych, stosując przytem wskazania, zawarte w piśmie okólnem z dnia 7 kwietnia 1934 r. Nr. F. O. XIII-481/34.

3) Przy hipotekowaniu orzeczeń z art. 61 należy wydzielać do oddzielnych mniejszych ksiąg hipotecznych do pięciu działek (gospodarstw), a do większych do dziesięciu działek, o ile te działki utworzone zostały z nieruchomości, objętej wspólną nazwą (art. 15 prawa o ustaleniu własności dóbr nieruchomych z dnia 26.IV.1818 r.).

4) Z przeprowadzonej z Urzędami korespondencji wynikałoby, że niektóre z nich płacą, bądź też mają zamiar płacić pisarzom hipotecznym po 6 zł. od każdej działki (gospodarstwa), tytułem dodatkowego wynagrodzenia za wydzielenie części nieruchomości do oddzielnej księgi hipotecznej, mianowicie wówczas, gdy wydzielenie to dotyczy grupy działek (gospodarstw). Ministerstwo ze swej strony uważa, że pkt. 2 art. 5 ustawy z dnia 17.III.1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 166) należy

rozumieć w ten sposób, iż przy wydzieleniu części nieruchomości do oddzielnej księgi hipotecznej, dodatkowe wynagrodzenie pisarza hipotecznego wynosi 6 zł., niezależnie od tego, ile działek (gospodarstw) obejmuje ta część nieruchomości. W przeciwnym bowiem razie ogólna opłata, obliczona na podstawie zacytowanej ustawy z dnia 17.III.1933 r. *o uproszczeniach* stosowanych przy regulacji hipotek parcelowanych gruntów państwowych, mogłaby być większa od normalnych stawek wynagrodzenia pisarza hipotecznego za grupowe wydzielenie działek do osobnej księgi (Dz. U. R. P. Nr. 26 z 1924 r., poz. 264), przy zastosowaniu 50% obniżeniu stawek tego wynagrodzenia (Dz. U. R. P. Nr. 92 z 1932 r., poz. 801), co jednak w żadnym wypadku nie powinno mieć miejsca.

5) W razie odmowy ze strony pisarzy hipotecznych co do grupowego ujawniania działek w jednej księdze (pkt. 3 niniejszego pisma) oraz w przypadkach żądania przez nich dodatkowego wynagrodzenia w sumie 6 zł. od każdej działki, wchodzącej w skład wydzielanej części nieruchomości do oddzielnej księgi hipotecznej (pkt. 4), winien Urząd Wojewódzki zaskarżyć stanowisko pisarza hipotecznego do wyższej instancji, przesyłając jednocześnie do Ministerstwa odpisy odmowy pisarza hipotecznego i własnej skargi incydentalnej.

6) Przy hipotekowaniu orzeczeń przewłaszczeniowych z art. 61, należy pomijać zmiany w warunkach nabycia, wynikające z zastosowania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 842). Ujawnianie w księgach hipotecznych umorzenia i konwersji z mocy art. 14 powołanego rozporządzenia może mieć następnie miejsce na wniosek dłużnika, na podstawie oświadczenia właściwego Oddziału Państwowego Banku Rolnego.

Na pokrycie kosztów hipotekowania orzeczeń przewłaszczeniowych z art. 61 i aktów nadawczych, Ministerstwo przeznacza dla poszczególnych Urzędów w b. r. budżetowym następujące sumy, o których przydział (z uwzględnieniem sum dotychczas wydatkowanych) winny Urzędy występować w zapotrzebowaniach miesięcznych (patrz tablica str. 13).

Sumy te winny wystarczyć Urzędom Wojewódzkim do zahipotekowania orzeczeń z art. 61 i aktów nadawczych w księgach, które zostały już Urzędom rozesłane.

Ponieważ, jak to zaznaczono na wstępie, Ministerstwo zamierza w najbliższym czasie zamówić pewną ilość ksiąg pojedyńczych, winny zatem Urzędy określić swoje potrzeby w tym względzie do końca b. r. budżetowego i wystąpić z odpowiedniemi wnioskami. Na wydatki z tem związane przyznane zostaną ewentualnie dodatkowe sumy do dyspozycji Urzędów Wojewódzkich.

Jednocześnie uchyla się pismo okólne b. Ministerstwa Reform Rolnych z dnia 20 grudnia 1926 r. Nr. 1935/Praw. w sprawie ksiąg hipotecznych (Dz. Urz. M. R. R. Nr. 1/2 z 1927 r., poz. 8).

Urzędy Wojewódzkie	Sumy w zł przeznaczone na cele hipotekowania	
	orzeczeń z art. 61	aktów nadawczych
Warszawski	18.300	-
Łódzki	5.260	—
Kielecki	76.250	—
Lubelski	21.660	—
Białostocki	2.120	3.200
Wileński	39.100	8.000
Nowogródzki	9.220	7.200
Poleski	24.850	5.760
Wołyński	28.530	18.000

Dyrektor Departamentu

(—) L. Krawulski

Otrzymują: Urzędy Wojewódzkie centralne i wschodnie.

4.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. P. XXVI. 1/2939/35 z dnia 24 grudnia 1935 r.

w sprawie przewłaszczenia gruntów państwowych, nabytych w idealnych częściach.

Wobec tego, że w razie udzielenia *w jednem* orzeczeniu z art. 61 ust. o wykonaniu reformy rolnej przewłaszczenia *grupie* nabywców gruntów państwowych (w częściach idealnych) zachodzą często trudności zahipotekowania tego orzeczenia z powodu śmierci poszczególnych nabywców, zrzeczenia się swych udziałów i t. p., Ministerstwo zaleca na przyszłość wy-

dawać wspomniane orzeczenia indywidualnie, t. j. każdemu nabywcy oddzielnie na nabytą przez niego idealną część gruntów.

Dyrektor Departamentu
(—) L. Krawulski

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie.

5.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. P. XXVI. 1/2990/35 z dnia 31 grudnia 1935 r.

w sprawie hipotekowania orzeczeń z art. 61 i aktów nadawczych.

Nawiązując do pisma okólnego Nr. P. XXVI. 1/2509/35 z dnia 23 listopada 1935 r. w sprawie hipotekowania orzeczeń z art. 61 i aktów nadawczych, Ministerstwo wyjaśnia, co następuje:

Przy hipotekowaniu aktów nadawczych należy, mając na uwadze wskazania zawarte w piśmie okólnem Nr. F. O. XII-481/34 z dnia 7.IV.34 r., jednocześnie zabezpieczać hipotecznie na pierwszem miejscu należności F. O. R. R., na podstawie oświadczeń P. B. R., wydanych w myśl art. 12 Ustawy o Funduszu Obrotowym (Dz. U. Nr. 40/34 r., poz. 364), które winny uwzględniać zmiany w stanie obciążeń i w warunkach spłaty, wynikłe z postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X.34 r. (Dz. U. R. P. poz. 839 i 842)

Jeśli chodzi o orzeczenia z art. 61 ustawy o wykonaniu reformy rolnej, to dotychczas wszelkie inne należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej były hipotekowane na miejscu bezpośrednio następującem, po miejscu zahipotekowania należności z tytułu reszty ceny kupna. Ponieważ w wyniku przeprowadzonego oddłużenia wszelkie inne należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej zostały wraz z resztą ceny kupna skonwertowane, w myśl postanowień cz. 5 art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X.34 r. (Dz. U., poz. 842), na jedną łączną należność, zatem, biorąc pod uwagę wskazówki zawarte w punkcie 6 powołanego wyżej pisma okólnego z dnia 23.XI.35 r., zachodzić mogą pewne trudności hipotekowania orzeczeń przewłaszczeniowych z art. 61 wówczas gdy, poza resztą należności, działka była obciążona jeszcze innemi należnościami Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej. W tych zatem przypadkach, o ile okazałoby się, że za-

hipotekowana reszta należności za działkę, uwidoczniona w orzeczeniu z art. 61, nie zabezpiecza dostatecznie zmniejszonych należności na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X.34 r. (Dz. U., poz. 842), z tytułu reszty ceny i z innych tytułów łącznie, nie należy narazie, aż do dalszych zarządzeń, regulować hipotecznie tytułów własności na rzecz nabywców ziemi z parcelacji majątków państwowych.

Dyrektor Departamentu

(—) L. Krawulski

Otrzymują: Urzędy Wojewódzkie centralne i wschodnie.

POZA WYŻEJ WYMIENIONEMI UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE USTAWY, DEKRETY I ROZPORZĄDZENIA:

Dekret Prezydenta R. P. z dnia 3 grudnia 1935 r. o wysokości odsetek ustawowych (Dz. U. R. P. z 4.XII.35 r. Nr. 88, poz. 545).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 4 grudnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o uregulowaniu cen cukru (Dz. U. R. P. z 4.XII.35 r. Nr. 88, poz. 551).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 4 grudnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o wyznaczeniu i rodziale kontyngentu oraz określeniu zapasu cukru na okres kampanijny 1935/36 (Dz. U. R. P. z 4.XII.35 r. Nr. 88, poz. 552).

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dn. 11 grudnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie „Regulaminu przewozu osób, bagażu i przesyłek ekspresowych na kolejach żelaznych“ (Dz. U. R. P. z dn. 17.XII.35 r. Nr. 91, poz. 580).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 16 grudnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o rejonach produkcji oraz o wyznaczeniu i podziale wewnętrznego kontyngentu cukru na okres kampanijny 1936/37 (Dz. U. R. P. z 18.XII.35 r. Nr. 92, poz. 587).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 18 grudnia 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dn. 31 lipca 1935 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu (Dz. U. R. P. z 30.XII.35 r. Nr. 95, poz. 597).

Oświadczenie rządowe z dn. 24 grudnia 1935 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokółu polsko-niemieckiego, dotyczącego zniesienia przez Polskę i Niemcy wzajemnych zarządzeń bojowych w dziedzinie obrotu handlowego, podpisanego wraz z dołączonem do niego porozumieniem o przewozie zwierząt, części zwierząt i przetworów

zwierzęcych w Warszawie dn. 7 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. z 31.XII.35 r. Nr. 96, poz. 604. — Protokół poz. 603).

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej oraz Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 grudnia 1935 r. w sprawie zmian w rozporządzeniu z dnia 9 marca 1931 r. o bezpieczeństwie i higjenie pracy w gospodarstwach rolnych i leśnych oraz przedsiębiorstwach z niemi związanych, które nie posiadają przeważającego charakteru przemysłowego lub handlowego (Dz. U. R. P. z 31.XII.35 r. Nr. 96, poz. 612).

Warszawskie Zakłady Graficzne, Wilcza 60, Tel. 8-93-47.